

[Brøndlund Nielsen.]

Vi mener, det er en rigtig tanke i forslaget, når det folkelige initiativ gives en fremtrædende plads, og at det er det, der skal bygges på. I den forbindelse kan jeg heller ikke lade være med at nævne det, som den foregående ordfører talte om, nemlig at Grønlands Oplysnings Forbund i lovforslaget gives en monopolstilling. Det forstår jeg at der fra oplysningsforbundsside er forståelse for, men alligevel kan man godt blive betænkelig ved, at der skal indføres en sådan monopolstilling. Endvidere kan man måske også føle det lidt mærkeligt, at der skal være en embedsmand som formand for det udvalg, der skal arbejde med denne grønlandske folkeoplysning.

Hvad angår enkeltheder i forslaget, kan man sige, at det virker meget udførligt med dets 64 paragraffer, men i mange henseender giver det ikke en tilsvarende utvetydig retningslinje for, hvordan reglerne skal være. Der er en masse bemyndigelser rundt om i forslaget. Det er måske nødvendigt, at det er sådan, da loven jo skal bruges over for ret forskelligartede forhold, i tæt befolkede områder og i tyndt befolkede områder og over for en befolkning med meget forskelligartede forudsætninger, men derfor kunne det være meget rart i et udvalg at få belyst lidt af, hvad de bemyndigelser skal bruges til.

Endvidere er der noget, der gør forslaget meget omfattende, og det er det forhold, at der er en masse gentagelser i det. Nu ser jeg ganske vist af bemærkningerne, at gentagelserne skal gøre det lettere forståeligt, men der er jo hele meget lange paragraffer, som ord til andet har det samme indhold, f. eks. §§ 21, 27, 32 og 37, og der kunne nævnes andre eksempler. Der står noget om i bemærkningerne, at det er for at gøre det mere overskueligt og lettere tilgængeligt, men her må jeg i grunden sige, at bemærkningerne forekommer mig at være nærmest lidt diskriminatoriske, for der tales om, at det skal gøres lettere tilgængeligt også for den grønlandske læser, og konsekvensen heraf er, at nogle bestemmelser er blevet mere omfattende end tilsvarende bestemmelser i den danske lov, idet gentagelser enkelte steder har været uundgåelige. Det går jo ikke på de sproglige problemer, som hr. Knud Nielsen rigtigt nævnte, det går i og for sig

på det formelle; det ligesom antydes, at man måske ikke deroppe så godt kan forstå en lov klart, som vi gør i det øvrige Danmark, og det synes jeg i og for sig er en forkert betragtning; jeg synes også, det bliver lidt uklart, når det er stillet op på den måde.

Hvad angår selve forslaget indhold, har man fulgt retningslinjerne fra den danske lovgivning, men således at man har begrænset det antal former for tilbud, der gives, og det er helt i orden. Man kan endda stille det spørgsmål, om ikke disse forskellige former kan begrænses yderligere. Jeg synes, det kunne være rimeligt i udvalget at overveje, om det er berettiget at lave en særskilt ungdomsskole, samtidig med at man kan forudse, at skolen på Grønland vil klare undervisningen længere op i aldersgrupperne, og samtidig med at der i forslaget er taget stilling til en voksenundervisning.

Af andre eksempler på overlappningen kan nævnes at der er en bestemmelse om, at ungdomsskolen også kan tage sig af fritidsaktiviteter, og samtidig et særskilt kapitel, som handler om fritidsforanstaltninger. Når jeg er så interesseret i at få dette klarlagt, så vi får en enkel og tydelig lov, hænger det bl. a. sammen med, at sporene her i Danmark fra fritidsloven skræmmer; det er også nævnt tidligere. Man kan roligt sige, at vi har en ren papirmølle på det område, og den skulle nødvendigvis gøres på Grønland.

Når jeg siger dette, er det imidlertid også begrundet i, at det udvalg, der har arbejdet med disse ting og gjort det særdeles grundigt, bl. a. har følgende bemærkning:

„Endelig skal udvalget indtrængende henstille, at administrationen af en grønlandsk lov om fritidsundervisning m. v. gøres så enkel som muligt, bl. a. derved, at antallet af tilrettelæggelsesformer begrænses, uden at dette bør indskrænke aktivitetsmulighederne“.

Jeg anerkender altså, at man i lovforslaget har foretaget en indskrænkning, men mener, det vil være nyttigt endnu en gang at diskutere de afgrænsninger, man har bibeholdt i forslaget.

Jeg skal yderligere vedrørende en enkelthed nævne, at vi fra venstres side kan acceptere den praksis, der skal være med hensyn til fordelingen af udgifterne; det omtales i § 52. Vi mener, at det er noget, der på